

Arrest

nr. 148 483 van 24 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 januari 2015 tot afgifte van een inreisverbod, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SCHELLINCK, die *loco* advocaat A. DAPOULIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 januari 2015 tot afgifte van een inreisverbod, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 januari 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing is formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De bestreden beslissing geeft duidelijk artikel 74/11, §1, tweede lid 1° van de vreemdelingenwet aan als juridische grond voor het nemen van de beslissing. De bestreden beslissing geeft eveneens de feitelijke overwegingen weer om te besluiten tot het uitreiken van een inreisverbod, met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Ook de reden waarom het inreisverbod een termijn vermeldt van drie jaar wordt formeel gemotiveerd: “Daarenboven werd betrokkene op heterdaad betrapt op slagen en verwondingen door de Politie van Brussel, reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.”

Waar de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling ervan, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001). Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij voor 1 januari 2015 nooit het voorwerp uit heeft gemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten en het de eerste keer is dat zij zich op het Belgische grondgebied bevindt, zij niet eerder het voorwerp uitmaakte van een arrestatie en evenmin van een negatieve beslissing vanwege de verwerende partij, is de Raad van oordeel dat zij hiermee niet de concrete motieven van de bestreden beslissing weerlegt. De verzoekende partij beperkt zich immers tot het oneens zijn met en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing, waarmee zij nalaat concreet uiteen te zetten waarin de kennelijke onredelijkheid in hoofde van de gemachtigde bestaat, zodat een schending van de materiële motiveringsplicht niet kan worden vastgesteld. De verzoekende partij ontkent niet dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan (reden voor het inreisverbod), en evenmin dat zij op heterdaad werd betrapt op slagen en verwondingen door de politie van Brussel (reden voor het opleggen van een inreisverbod voor een termijn van drie jaar).

De verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Zoals reeds werd vastgesteld geeft de bestreden beslissing duidelijk artikel 74/11, §1, tweede lid 1° van de vreemdelingenwet aan als juridische grond en geeft de feitelijke overwegingen weer om te besluiten tot het uitreiken van een inreisverbod. Tevens wordt vermeld waarom de termijn van drie jaar wordt opgelegd, met name omdat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt op slagen en verwondingen door de politie van Brussel. Met het loutere betoog dat de verwerende partij de strengste sanctie oplegt, namelijk een inreisverbod van drie jaar, zonder evenwel in concreto uiteen te zetten met welke persoonlijke omstandigheden, waarvan de gemachtigde op de hoogte was of moest zijn, er rekening had moeten gehouden worden, toont zij geen schending van voornoemd artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet aan.

Het middel lijkt ongegrond.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies

wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4 Op 4 mei 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 16 juni 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 27 april 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt dat het inreisverbod geen gewag maakt van de precieze oorzaak voor het opleggen van de bestreden beslissing (er is geen aanduiding van een beslissing tot verwijdering), noch waarom de zwaarste sanctie – een inreisverbod van drie jaar – wordt opgelegd. De bestreden beslissing is met een onwettigheid aangetast.”

2.5 Voor zover de verzoekende partij op 4 mei 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het verzoekschrift door het middel uit het verzoekschrift gedeeltelijk te herhalen en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 27 april 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.6 Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET